

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Rodica Bretin

Elysium

Copyright@ TRITONIC 2019 pentru ediția prezentă

Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzilor, nr. 5, București

email: editura@tritonic.ro

www.tritonic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BRETIN, RODICA

Elysium / Rodica Bretin. - București : Tritonic Books, 2019

ISBN: 978-606-749-397-9

821.112.2

Coperta Alexandra Bardan

Editor Bogdan Hrib

Bun de tipar: septembrie 2019

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

RODICA BRETIN

ELYSIUM

Seria Protectorii - Volumul III

București, 2019

scoate... Dar și karghanul o imobilizează, amenințând că o va ucide; pe ea și fiul nenăscut al lui Aidan dacă... nu primește *Soarele negru*. Kayla i-l dă, crezând că nu îl poate controla, însă Morgan activează Poarta spre Lumea Pădurii și dispare acolo împreună cu Alix.

Fără karghan, singurul care putea găsi drumul înapoi printr-un infinit de dimensiuni posibile, *Cei Vechi* nimeresc într-un deșert unde rătăcesc fără țintă. Sunt gata să moară de sete și epuizare, când Kayla reușește să canalizeze energiile tuturor și, împreună, din amintirile fiecăruia, recrează dimensiunea terestră.

Lorena, Kayla, Keegan, Raven și Calder ajung înapoi la Stânca Trecerii, în peisajul familiar al Canadei, ca să se pomenească în mijlocul mercenarilor *Global Vortex*. Skylar vrea să îi ia prizoneri pentru a obține de la ei adresa Porții. Nici nu bănuiește că va avea acces la o sută de lumi... o informație pe care nu trebuie cu nici un preț să o afle. De asta *Cei Vechi* hotărăsc să aleagă lupta, indiferent cum se va sfârși.

Numai că... înainte să înceapă, Calder are o viziune în care vede întreaga secvență ce se va derula în următoarele minute și pe Kayla ucisă de Skylar. El și Lorena decid atunci să se predea, iar ceilalți le urmează exemplul.

Mercenarii lui Skylar se apropie din toate părțile, apoi Lorena primește o lovitură cu patul armei în ceafă... și totul i se întunecă împrejur.

CUPRINS

1. A OPTA MOARTE
2. GLOBAL VORTEX
3. PROIECTUL NEANDERTHAL
4. HOTEL COMMODORE
5. FRUMOASA ȘI BESTIILE
6. TREZEȘTE-TE, EWAN!
7. POARTA LUI RUSSELL
8. AMNEZIE ȘI PREJUDECATĂ
9. CAPĂTUL CURCUBEULUI
10. NEMURITORII
11. ZEI ȘI OAMENI

„The Hell is empty
All the devils are here“

Anonymous

A OPTA MOARTE

KAYLA

— Arată-ne!

Glasul moale al Inspectorului, pumnul-baros al Bulldogului trântit peste masă, chiar în mijlocul Marelui Lac al Sclavilor. Însă apele nu s-au revărsat; erau doar pete albastre pe harta Teritoriilor de Nord-Vest. Repere topografice dintre care unul lipsea. Cei doi îmi cereau, insistent, să remediez scăparea cartografului.

Cum? Presupunând că aş fi vrut să... colaborez. Poarta nu era trecută pe harta aceea ori pe vreo alta, a Canadei, a Pământului. Dacă le-aş spune, m-ar crede?!

De nouă zile, același ritual: întrebări, explicații care nu îi mulțumeau pe interogatori, fiindcă o luau de la capăt — unul cu vorbele, celălalt cu pumnii. Polițist bun, polițist rău; o metodă de pe vremea Prohibiției. Se mai lăsa cineva păcălit? Iar cei doi... lucrau pentru Skylar.

— De ce Stânca Trecerii? a reluat Inspectorul.

— Fiindcă... treci pe acolo.

— În drum spre Poartă?

Am răspuns ca la un concurs de orientare turistică.

— Am văzut stânci, copaci, lacuri. Dar nici o...

Bărbatul m-a întrerupt, fără să ridice glasul.

— Poate că nu seamănă cu o Poartă.

— Dar cu ce? O cabină telefonică?

Buldogul mi-a ars un dos de palmă; detașat, profesional. Mi-am șters sângele de pe buze, iar cătușele au scos

un chițait metalic. Inspectorul mi-a întins batista lui, îndatoritor. Celălalt și-a trosnit degetele, demonstrativ.

— V-ați întors mai puțin din... excursie, a rostit polițistul bun pe un ton de conversație. De ce?

Șeful tău a tăiat capetele unora și le-a înfipt în ramurile unui stejar.

Răspuns greșit. Știam, fiindcă m-am ales cu un ochi vânăt când l-am dat prima dată. Am tăcut deci, cu o expresie inocentă.

— Russell Morgan și Alix Hayden! a lătrat Bulldogul.

— Ați plecat cu ei, v-ați întors fără, a întregit Inspectorul.

— Ne-am oprit pe malul unui lac. Dimineața, nu mai erau.

— Ce lac?

— Nu știu.

— Dormeau în același cort?

— Nu. Da. Poate...

M-am încordat, în așteptarea loviturii. N-a venit. Bulldogul obosise?

— Nu i-ați căutat?

— Plouase torențial noaptea. Apa a șters urmele.

Carapacea de calm a Inspectorului devenise o pojghiță ce continua să se subțieze.

— Torențial?! Te crezi în jungla amazoniană?

Am tresărit. Dacă Skylar era la curent cu incidentul din Mato Grosso... Știa de la Morgan? Fusese acolo? Trebuia să aflu. Era important! Mi-am zăngănit semnificativ brățările de aluminiu.

— Dacă șeful vostru vrea să vorbim... bine! Cu voi însă, am terminat.

Zâmbeam rece, deși mă crispasem ca un arici mutant, cu țepii crescuți spre înăuntru. Ce va fi de data asta? Un deget luxat, o lovitură în coaste? Bulldogul nu era un Denton Quin, sadic, creativ — dar avea pumnul greu.

Lovitura tot nu a venit; să încep să fiu îngrijorată?

Inspectorul a făcut un semn, iar bărbații în uniforme cenușii care așteptau lângă ușă și-au ieșit din neclintire. M-au săltat și m-am pomenit mergând între ei pe coridorul-labirint. La prima intersecție, în loc să o luăm spre dreapta, m-au îmbrâncit mai departe. Unde mă duceau?

Nu înapoi în celulă. Oscilam între un alt interogatoriu și plutonul de execuție, când am intrat într-o încăpere cu stucaturi, candelabre și mobilier stil Ludovic al XIV-lea. Am rămas în picioare înaintea biroului masiv, în timp ce gardienii se trăgeau în lături. Urma să am o întrevvedere cu Attila în costum Hogo Boss, tatăl tuturor relelor? Skylar binevoia să îmi acorde o audiență?

În ultima vreme, surprizele se țineau lanț; rele și foarte rele.

Ca atunci, la Stânca Trecerii.

Să luptăm era alegerea potrivită, singura. Să trecem prin hoarda lui Skylar sau să murim încercând. Toți o știam, toți ne pregătisem pentru Marele Final. În ultima clipă, Calder și Lorena au hotărât însă altceva. Când au lăsat jos armele am făcut la fel deși...

Apoi a fost prea târziu.

Mă lăsasem în genunchi, punând mâinile la ceafă, așa cum îmi urla cel cu megafonul. Au urmat o izbitură în tâmplă, durere și beznă, după care m-am trezit într-o celulă de doi metri pe doi. Am fost inconștientă mult timp; întâi de la lovitură, apoi de la somnifere. Ore, zile? Puteam fi în Dallas, la Moscova, în Cape Town sau chiar în Dartmouth. *Global Vortex* avea filiale în Europa, Asia, Africa, cele două Americi... Mă aflam în anexa-închisoare a unuia dintre sediile companiei karghane, iar anchetatorii îmi puneau eterna, fascinanta întrebare: unde este Poarta?

Pe *Cei Vechi* nu-i mai văzusem, nu îi simțeam. Skylar ne tăiase comunicațiile. Karghanii puteau face asta, știam de pe vremea când mă bucuram de ospitalitatea lui Denton

Quin. Și tot ca atunci, drogul era în aerul cu circuit închis din clădirea fără ferestre, unde lumina verde venind din tavan părea filtrată printr-o sticlă murdară.

Nu știu ce cocktail de chimicale folosea Quin, dar inhibitorul lui Skylar era mai bun, în sensul rău al cuvântului. De câte ori mă gândeam la ceilalți, mă izbeam de un zid de beton. Lorena, Raven, Keegan, Calder... Noapte de noapte le repetam numele, ca pe o chemare. Puteam fi în celula de alături sau pe un alt continent; trăiau însă. Altfel de ce mi-ar pune Inspectorul întrebarea de un milion de puncte? Dacă unul dintre noi ar fi dat răspunsul așteptat, eram morți cu toții.

Astăzi, Skylar crede că îl va afla *de la mine*. Doar sunt pe jumătate umană, veriga slabă din lanțul *Celor Vechi*. Să vorbesc?! Când tăcerea era singurul lucru care mă ținea în viață, pe mine, pe noi?

Nu îmi păsa ce-mi vor face. Trecusem prin Iadul Alb, i-am supraviețuit monstrului Denton Quin. Durerea, moartea chiar, rămâneau niște secvențe suspendate în Eternitate. Porți — dacă tot devenise subiectul zilei.

Totuși, de ceva mă temeam; de clipa în care o să rămân singură, fără *ai mei*. Împreună, alcătuiam mai mult decât suma personalităților fiecăruia. *Cei Vechi* mă făceau să mă simt întreagă, completă. Nu îl puteam lăsa pe Skylar să îmi ia asta.

Și totul pentru nimic. Cât valorează un lacăt fără cheie?

Pași; se apropiau, dar m-am silit să nu întorc capul. Venea infamul, megalomanul Skylar. În sfârșit, o să fim față în față; mai bine mai târziu decât... Niciodată ar fi fost perfect pentru mine! Mi-am adunat tot disprețul într-o privire tăioasă, menită să-l despice. Apoi am clipit, derutată.

Nu era Skylar.

Samuel Wolfe arăta la fel ca atunci când îl văzusem ultima oară la Tribunalul Municipal Halifax: sobru, cu prestața

unuia care își cunoștea locul în ierarhia puternicilor zilei. Era judecătorul cu cele mai multe condamnări la activ, un Richelieu canadian ce hotăra soarta acuzaților așa cum credea de cuviință.

Ca în procesul Lorenei.

— Lady Wallace, scuzele mele! Abia astăzi am aflat că ați fost reținută. Trebuie să fie o greșală, un...

— Abuz?

Părea uimit să mă vadă. Încurcat, apologetic, gata să repare o eroare a Poliției, justiția întruchipată. Însă nu ne aflam într-o instituție umană, ci pe teritoriu karghan. El știa, eu știam; de ce comedia asta?

— Am dat ordin să fiți pusă în libertate, imediat ce... Rămâne o simplă formalitate, înțelegeți...

Nu pricepeam, dar eram sigură că o să îmi explice. În câte feluri poate fi pusă o întrebare? Amenințător, brutal, jovial, nonșalant, cu promisiuni mincinoase vânturate pe dinaintea ochilor. De nouă zile, marionetele ventrilocului Skylar voiau să afle unde era Poarta. Nici măcar nu bănuiau, idioții, peste ce ar fi dat dacă...

Samuel Wolfe a deschis un sertar, cotrobăind înăuntru. Iarăși o luam de la capăt! Însă nu a scos o hartă a Teritoriilor de Nord-Vest, din satelit ori de la firul ierbii.

Mi-a pus în față fotografia lui Calder.

— Știți cine este, Lady Wallace?

Tatăl meu.

Mi-am compus o expresie indiferentă.

— Nu. Ar trebui?

Era destul de adevărat. Abia începusem să îmi cunosc tatăl, când Skylar ne-a întrerupt brutal reuniunea familială. Judecătorul se apucase să îmi prezinte situația: cu răbdare, cum făcea cu un martor retardat. Nu îl auzisem vreodată ridicând vocea, nici când pronunța sentințe, nici când cerea liniște în sala tribunalului.

— Bărbatul acesta, să îl numesc John Doe, a fost arestat împreună cu voi. În Yellowknife nu făcea parte din grup.

Samuel trecuse la singular; începea să își piardă calmul olimpiant?

— Ne-am întâlnit pe drum și ni s-a alăturat, am rostit dintr-o răsuflare.

Între timp, roțițele minții mi se frecau scoțând scânteii. Skylar nu știa cine este Calder! Russell Morgan spusese adevărul: cei doi karghani erau rivali, competitori, gata să se elimine reciproc pentru a pune mâna pe premiul cel mare. Cu Morgan ieșit din peisajul terestru, Skylar se și vedea liderul necontestat al karghanilor. Iar prezența unuia dintre *Cei Vechi*, apărut de nicăieri, nu putea decât să îl încurce. Karghanului nu îi plăceau incertitudinea, variabilele necunoscute. Nici lui Samuel Wolfe.

La fel ca Brandon O'Neil, judecătorul era pasionat de conspirații, cabale, societăți secrete; însă elle crea, le folosea. O doză de paranoia injectată populației la momentul potrivit... făcea minuni! Schimba opinii, rezultatul unui vot, scotea demonstrații în stradă. Fiindcă nu armatele sau puterea economică conduc lumea, ci informația. A știi totul despre toate, iată definiția Demiurgului modern. Așa cum triada libertate-egalitate-fraternitate a devenit în mileniul trei informație-control-manipulare. Lui Samuel Wolfe, eminența cenușie a Canadei, nu îi cădeau bine secretele *altora*. Îl sâcăiau cumplit, ca o iritație, o mâncărime pe care nu izbutea să o scarpine.

Mi-a băgat din nou sub ochi fotografia.

— Luptăm de aceeași parte a baricadei, Kayla. Suntem amândoi oameni...

— Ai legii?

Am ridicat sprâncenele, interogativ. Se referea la relația noastră colegială din Tribunalul Municipal Halifax?!

— Oameni, atât.

Apoi mi-a spus cum vedea el lucrurile: noi, *Homo sapiens*, locuitorii legitimi ai lumii, am fost mințiți, manipulați de-a lungul istoriei de așa-zișii *Protectori*. Căzusem și eu în capcană, dar... Eram inteligentă, frumoasă, bogată, aveam viața înainte. De ce să dau cu piciorul la tot pentru niște *străini*?

Nu l-am contrazis, deși lucra pentru alți străini: karghanii. Mi-a luat tăcerea drept acceptare, încheindu-și pledoaria cu un argument pe care îl considera hotărâtor:

— O doamnă n-ar trebui să treacă prin... așa ceva.

A răsucit monitorul de pe birou spre mine. Pe ecran, o cameră de interogare cu camere video pe toți pereții. În mijloc, o femeie atârna în lanțurile ce îi ridicau brațele spre cârligul din tavan. Cătușe la încheieturi și glezne, bluza-sac acoperind-o până la genunchi, tălpile goale abia atingând cimentul podelei — imaginea îmi era foarte familiară. Îmi amintea de mine în pivnița lui Quin. O pânză neagră ascundea chipul prizonierei și inima mi s-a oprit o clipă: Lorena?

Un bărbat s-a apropiat de ea; a smuls sacul, iar revărsarea pletelor roșii a strălucit ca un foc rece. Raven nu se clintise, de parcă... Omul în uniformă a împuns-o cu o tijă metalică în pânțece, iar descărcările electrice au făcut trupul inert să zvâcnească. Raven a deschis ochii în care verdele se întunecase, cufundat în mlaștina durerii.

Richard Tyler, șeful poliției din Dartmouth și tortionar în timpul liber, a apucat-o de bărbie, privind-o cercetător. N-am auzit ce a întrebat-o psihopatul misogin pe Raven. Însă ochii ei s-au umplut de o silă nemăsurată și i-am văzut buzele mișcându-se. Bărbatul a tresărit — se electrocutase din greșeală? Nu, dar nu îi plăcea răspunsul. Deloc.

A dispărut pentru câteva secunde din cadru. Când a revenit, ținea în mână o cravașă de cavalerie, moștenire de la vreun bunic ce făcuse parte din Poliția Călare Canadiană.

Tyler s-a oprit în spatele prizonierei; i-a sfâșiat cămașa dintr-o singură mișcare, dezgolindu-i spatele: între umeri și șale, pielea cândva de un alb-alabastru era brăzdată de dungii roșii, vinete, negre care sângerau, supurau.

Bărbatul s-a dat un pas înapoi, iar una dintre camere i-a surprins, în prim-plan, expresia aproape extatică. Însă Richard Tyler nu își considera opera terminată — nici pe departe... Și-a luat avânt, iar prima sfichiuire a crestat văzduh și carne. Apoi a continuat să lovească: ritmic, metodic, lăsând dăre noi, deschizând răni vechi. Raven primea supliciul cu buzele strânse, cu mâinile încleștate pe lanțuri. Șuiere prelungi, sinistre, tăcere, șarpele cravașei unduind în văzduh, mușcând, retrăgându-se, mușcând iarăși, tresăririle tot mai rare ale trupului...

— Închide-l!!

Am sărit pe birou răsturnând monitorul și rânjetul de satisfacție al lui Wolfe a dispărut, parcă șters cu buretele. L-am apucat de gât, cătușele mă încurcau, uimirea lui devenise panică, eu mă încordasem toată, el începuse să se învinețească, eram un laț care se strângea, încetul cu încetul.

Nici n-am simțit loviturile. Gardienii mă izbeau, dar nu voiam să îi dau drumul. *Încă puțin!* i-am implorat fără glas, însă bărbații mi-au descleștat mâinile, m-au tras de pe judecătorul care căzuse în fotoliu, luptându-se să își recapete răsufarea.

Cei doi mă năpădiseră ca o întreagă echipă de rugby. Ploua cu pumni și mi-am ferit capul cu brațele, apoi un picior în burtă m-a făcut să mă ghemuiesc în poziție fetală. Gardienii aveau și bastoane; întâi unul, apoi celălalt și-au adus aminte. Cauciucul era mai tare decât osul? Începeam să capăt o nedorită confirmare.

— Ajunge! Luați-o!

Vocea lui Samuel Wolfe sunase ca un croncănit; răgușită,

încărcată de regrete: dacă îi lăsa să termine ce începuseră, moartea mea l-ar fi scutit de multă bătaie de cap. I-a oprit însă. Fluierul și lesa funcționau întotdeauna. Quin fusese dobermanul lui Morgan, Wolfe era pechinezul lui Skylar. Gândurile mi se ciocneau, se amestecau, încetoșate. Eu și câinii, stricaserăm prietenia.

Dacă o să scap vreodată de aici, o să îmi iau o pisică.

Gardienii mă târau pe coridor — iar undeva între biroul judecătorului și celula mea, filmul realității s-a rupt, din fericire. Am leșinat, apoi am adormit?

Știu doar că, la un moment dat, am început să visez.

Omul-cerb își potrivise pașii după ai mei. Fructe-guri, cu fălci clămpănitoare se închideau când treceam pe lângă ele, măracini cu spini cât niște stilette se dădeau la o parte din calea noastră, ferigile carnivore ni se culcau la picioare. Cu *el* nu mă temeam de nimic. Era Stăpânul infernului vegetal.

Protectorul.

În vis, habar n-aveam ce înseamnă asta. Nu știam multe. Însă învățam repede: despre Lumea Pădurii, despre *celelalte*.

Omul-cerb s-a oprit, iar în lumina sorilor gemeni coarnele ramificate îi păreau niște torțe aprinse. Se uita spre coliba rotundă, ca un iglu vegetal. Nimeni nu o făcuse; crescuse așa, într-o singură noapte.

În fața intrării, Alix spinteca burțile unor... pești să fi fost? Semănau cu niște mingi de fotbal păroase, cu înotătoare. Ceva mai încolo, Russell Morgan lovea două bucăți de cremene din care ieșeau scânteii. Karghanul era în viață? Cum asta?

Fiindcă visam, evident.

Una dintre semințele de foc a încolțit și flăcările au țâșnit, albastre, înalte. Morgan și-a frecat mâinile, satisfăcut, de parcă tocmai inventase fuziunea nucleară. Apoi s-a uitat la Alix, care i-a întors privirea.

Și i-a zâmbit.

Omul-cerb și-a coborât capul spre mine, îngăduindu-mi să îi ating grumazul, catifeaua arămie a blănii și mi-am văzut degetele... o mână de copil!

Eram Niall, fiul lui Alix, iar curând aveam să împlinesc trei ani.

Eram Kayla, zăcând pe podeaua de ciment, cu ochii larg deschiși spre tavanul temniței *Global Vortex*. Fiecare moleculă din trupul meu se trezise și își striga durerea. Mai bine rămâneam în Lumea Pădurii, visând păstrăvi păroși sau portocale cu dinți. Mai bine nălucirile absude decât...

Dar fusese un vis?!

LORENA

Eram în Dartmouth. Recunoșteam clădiri, reclame, magazine, cafeneaua din colț, unde mă opream uneori în drum spre *Fantasia*. Însă trotuarele rămâneau goale, pe carosabil nu trecea nici o mașină. Orașul arăta *prea* pustiu, chiar pentru ceasul dinaintea zorilor.

Mergeam repede, ascultând liniștea nefirească și un presentiment vag se trezea, creștea în mine. Curând, ceva avea să se întâmple.

Ceva foarte rău.

Întâi am auzit clincănitul de gheare pe pavaj. Cineva își plimba câinele...

Nu te uita, nu întoarce capul.

Am grăbit pasul, însă sunetul nu rămânea în urmă; dimpotrivă, se apropia, se multiplica — să fie ecoul?

Nu-i nimeni. Ce nu vezi, nu există.

Am ignorat soneriile de alarmă ale subconștientului, aruncând o privire peste umăr. Un dog danez venea cu mers suplu, de fiară pornită la vânătoare. De pe o alee laterală i s-a alăturat încă unul, apoi alții, iviți din ganguri, din spatele tomberoanelor de gunoi. Când au trecut pe dinaintea unei vitrine i-am văzut în lumină — nu erau câini.

Hiene pe străzile din Dartmouth? Scăpaseră din Grădina Zoologică? Un gând nou mi-a alungat ultima fărâcă de raționalitate: hienele nu puteau fi *atât de mari*. Anomaliile genetice veneau în salturi, stârnite de apropierea prăzii și am luat-o la fugă. Pantofii cu toc mă încurcau; i-am azvârlit din picioare, gonind mai departe, ca niciodată în viață. Stradă după stradă, aerul țâșnindu-mi sacadat din piept, inima izbînd ca un gong în scutul de os al coastelor, o alee pe care nu mi-o aminteam apoi, brusc, un zid de beton închizându-mi calea.

Nimerisem într-o fundătură.

Din spate, un trup greu m-a izbit între omoplați, doborându-mă. Nu am apucat să mă ridic: hienele s-au năpustit, năpădindu-mă într-o vânzoleală frenetică. Mușcau, rupeau bucăți din trupul meu, iar sângele li se prelingea printre colți, pe boturile încrețite. Devenisem un ghem de zvârcoliri, sfărtecată, devorată — dar încă vie. Gheare-bisturie îmi scormoneau pânțele ca să ajungă la măruntaie, hienele smulgeau hălci din mine, se luptau pentru ele hărâind întăritate. Una și-a înfipt colții în beregata alteia, a treia mi-a lins sângele de pe obraz,